

Førerskab kæmper for at bevare Samfundsordenen i Overensstemmelse med europæisk Kultur. Efter det, der var blevet bekendt om de baltiske Landes Skæbne under det forholdsvist korte, men umenneskelige røde Styre, var man i Stand til at danne sig et Billede af, hvordan Danmarks Fremtid under slige Omstændigheder vilde forme sig. For saa vidt skulde det ikke være særlig vanskeligt for nogenlunde begavede at tage Stilling til det store Verdensopgør. Og dog var der meget tilbage at ønske, takket være ikke mindst de lukkede Moders nationale Helte. Det kunde ikke med Rette siges, at den danske Regering og Rigsdag stod enig og samlet ogsaa vedrørende de udenrigspolitiske Spørgsmaal. Det eneste rigtige om den danske Enighed var, at hele Befolkningen tillidsfuldt var indstillet paa at overlade til Kongen at træffe de Beslutninger, som Hensynet til Landets Fremtid nødvendiggjorde. Paa dette Omraade var Enigheden til Gengæld glædeligvis 100 pCt. — Taleren udviklede derpaa nærmere sit Syn paa Krigsaarsagerne og Europas Fremtidsudsigter. For de kommende Slægtleds Skyld maatte man haabe, at der efter Krigen vilde blive Betingelser for Orden, Tryghed og Fred paa en saadan Maade, at de enkelte Lande uforstyrret kunde leve deres eget nationale Liv. Under den hidtidige Magtfordeling var Betingelserne ikke til Stede, og derfor maatte vi i Overensstemmelse med, hvad Regeringen havde givet Tilsagn om, gaa ind i *Samarbejdet i det nye Europa* under Tysklands Førerskab. »Tyskland er en stor, stærk og livskraftig Nation, der i Modsætning til England — og det mener jeg er meget afgørende i dette Forhold — er henvist til at dele Skæbne med Kontinentet. Dertil kommer, at det nye Tyskland i Løbet af faa Aar skabte Orden, hvor der før var Kaos. Det tyske Rige overvandt Tidens største økonomiske og moralske Ulykke, Arbejdsløsheden, og bragte for sit Vedkommende Storfinansens Udbygning af det arbejdende Folk til Ophør. Sidst, men ikke mindst, satte Tyskland uigenkaldeligt Bom for Bolsjevismen og Gudløsheden. Hvilken frygtelig Fare vilde det ikke have medført for hele Europa, om Sovjetunionens gigantiske Oprustning uhindret kunde have været fortsat?« Her i Danmark havde vi meget at lære af Tyskland. Paa den anden Side var der adskilligt af det, man i Tyskland synes at tillægge Betydning, der ikke passede for dansk Mentalitet, men det forlangte ingen, at vi skulde kopiere. Vi kunde dristigt og tillidsfuldt sige ja til det europæiske Samarbejde, og hvis vi gjorde det ud fra en ærlig og redelig Vilje, kunde vi lige saa dristigt sige et afgjort Nej til alt det, som vi følte stødte an mod velforstaaet dansk Egenart. Forudsætningen for, at vi Danske kunde tage et Medansvar for Nyordningen, maatte naturligvis være,